

Законодателното Събрание се собира безъ да бжде свиквано всѣга година и закрива сесията си по свое усмотрѣние. Краля тѣй сѣщо може да го свика, ако признае, че това го изискватъ интереситѣ на държавата; но той нѣма право да го распуща. Състава на събранието се възобновява всѣки двѣ години.

Краля не може да не даде съгласието си за указитѣ, а въ краенъ случай, отказътъ му може да бжде само като едно отлагание. Ако три законодателни сесии настоятъ за единъ и сѣщъ законопроектъ, утвърждаването му става задължително.

Случаитѣ, когато краля се счита, че се е отрекалъ отъ прѣстола, сѣ тоже прѣдвидени: ако той не ще да се закълне въ Конституцията или ако се отрѣче отъ клѣтвата си; ако се тури на чело на една армия за да употрѣби силата ѣ срѣщу народа, или ако не се възпротиви формално срѣщу подобно прѣдприятие; или ако излѣзе внѣ отъ държавата и не се върне по поканата на Законодателното Тѣло.

Изборитѣ ставаха по слѣдующия редъ: въ първоначалнитѣ събрания се допущатъ всички *активни граждани*, подъ които се разбиратъ тие що плащатъ прѣкъ данъкъ, равенъ съ стойността на тридневна работна плата. (Съ едно постановление разрѣшава се на мѣстнитѣ власти да опрѣдѣлятъ цѣната на дневната печалба по долу отъ 60 стотинки). — Първоначалнитѣ събрания избираха по единъ избирателъ на сто активни граждани, а тие избиратели избираха отъ своя страна депутати. Кандидатитѣ за депутати не подлѣжжѣтъ на никакви особенни условия на избираемость.

Републиканцитѣ искаха всеобщо гласоподаване: тѣхното желание почти че се изпълни, защото правото на гласоподаване добиха три четире милиона граждани. Трѣбва да се признае обаче, че като раздѣли френцитѣ на избирателна классификация, Събранието измѣни про-